

Notă de informare privind jurisprudența Curții – Nr. 152

Mai 2012

Frăsilă și Ciocîrlan împotriva României - 25329/03

Hotărârea din 10.05.2012 [Secția a III-a]

Art. 10

Incapacitatea autorităților de a lua măsurile necesare pentru punerea în executare a unei hotărâri judecătorești prin care se dispunea accesul unor jurnaliști la un post de radio: *încălcare*

În fapt – Primul reclamant se afla la conducerea celor două societăți, *Radio M Plus* și *Tele M*, care partajau activitățile de producere și difuzare a programelor de radio și televiziune. În august 2002, ca urmare a două reportaje difuzate de *Tele M* cu privire la un personaj politic local influent, reclamantul, fiind supus presiunii financiare, a fost constrâns să vândă participația sa majoritară în această societate. În aceeași zi, cele două societăți au constituit o asocierie în participație privind producerea și difuzarea de programe radio. Contractul de asocierie prevedea, printre altele, că societatea *Radio M Plus*, al cărei director era încă reclamantul și pentru care a doua reclamantă îndeplinea funcția de redactor, continua să emită în același sediu din imobilul în care se afla și postul de televiziune *Tele M*. Cu toate acestea, începând cu luna octombrie 2002, reclamantilor li s-a refuzat accesul în redacția stației de radio de către reprezentanții societății *Tele M*. Prin hotărârea din decembrie 2002, tribunalul a admis cererea de ordonanță președințială formulată de reclamant și a dispus societății *Tele M* să le permită accesul la redacția postului *Radio M Plus*. Această hotărâre a fost confirmată în apel, dar toate demersurile de punere în executare a acesteia nu au avut rezultat. În fața Curții Europene, reclamantii se plâng că autoritățile competente nu i-au asistat în mod efectiv în demersurile lor de punere în executare a hotărârii definitive din decembrie 2002 a tribunalului, ceea ce i-a împiedicat să își exercite profesia de jurnaliști de radio, aducând astfel atingere dreptului lor la libertatea de exprimare.

În drept – art. 10: Dacă autoritățile nu au nicio răspundere directă în raport cu această pretinsă restricție privind libertatea de exprimare a persoanelor în cauză, este necesar să se stabilească dacă statul pârât a respectat sau nu o eventuală obligație pozitivă de a proteja această libertate de o ingerință din partea altora. Prezentă cauză privește modul de exercitare a libertății de expresie specifică unei profesii căreia Curtea îi recunoaște rolul esențial într-o societate democratică, și anume acela de „câine de pază”. În plus, statul reprezintă ultimul garant al pluralismului, în special în ceea ce privește presa audiovizuală, ale cărei programe se difuzează adesea pe scară foarte largă. Acest rol devine cu atât mai indispensabil atunci când independența presei suferă presiuni externe, exercitate de politicieni și deținători ai puterii economice. În consecință, Curtea acordă o importanță specială faptului că libertatea presei în România la momentul faptelor nu era satisfăcătoare, presa locală aflându-se direct sau indirect sub controlul responsabililor politici sau economici ai regiunii. În speță, reclamantul afirmă că a fost supus unor presiuni care au determinat vânzarea participației sale într-o societate de televiziune. În aceste condiții, statul este obligat să adopte măsuri eficiente pentru a asista reclamantii în punerea în executare a hotărârii judecătorești definitive care le era favorabilă.

Reclamanții au avut inițiativa de a întreprinde acte de executare adecvate și au depus eforturile necesare pentru a obține executarea hotărârii definitive. Or, esențialul arsenalului juridic pus la dispoziția lor, și anume, sistemul executorilor judecătorești, s-a dovedit a fi inadecvat și ineficace. Executorul judecătoresc nu a solicitat asistență din partea poliției care se impunea ca urmare a comportamentului necooperant al persoanelor împotriva cărora fusese pronunțată hotărârea de executare și nu a întreprins niciun demers pentru a obține executarea acestei hotărâri. Prin neadoptarea unor măsuri eficiente și necesare pentru a asista reclamanții în punerea în executarea hotărârii judecătorești, autoritățile naționale au privat dispozițiile art. 10 din Convenție de orice efect util și au readus în discuție exercitarea de către reclamanți a profesiei de jurnalist de radio.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 41: 18.000 EUR în solidar cu titlu de despăgubire pentru prejudiciile material și moral.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa *Note de informare privind jurisprudența* (Notes d'information sur la jurisprudence)